

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. гр. Хасково, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Галя В. Ангелова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20215640102012 по описа за 2021 година

Предявени са от Н.К. Н-Н, от гр.Хасково против Областна дирекция
на МВР – Хасково, обективно съединени искове с правно основание чл.181,
ал.1, предл.2 от ЗМВР за сумата в размер на 2880 лева, представляващи
неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от
31.07.2018г. до 31.07.2020г. и с правно основание чл.86 от ЗЗД за сумата в
размер на 585.60 лева – лихва за забава върху неизплатената главница за
периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г.

В исковата молба ищцата твърди, че била в трудови правоотношения
с ответника по силата на Заповед №8121К-790/02.02.2017г. на Министъра на
вътрешните работи и на основание чл.9 на ЗДСл и §69 от ПЗР на ЗИД на
ЗМВР /обн. ДВ, бр.81 от 14.10.2016г./, във вр. с МЗ рег. №8121К-
398/26.01.2017г. за уреждане на щат на дирекция „Пресцентър и връзки с
обществеността“ – МВР. Тя била назначена за неопределен срок, считано от
01.02.2017г., за държавен служител на длъжност „****“ в ОДМВР - Хасково,
с ранг V-младши, наименование на длъжностното ниво по КДА - Експертно
ниво 6 в отдел „Говорители на структурата на МВР“ към дирекция
„Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР. Със Заповеди №8121К -

3344/17.03.2018г.; №8121К - 4744/10.02.2019г.; №8121К- 3564/13.02.2020г. и №8121К - 1582/05.02.2021 г., на основание чл.67, ал.5, т.1 и ал.6 от ЗДСл, чл.12, ал.2, т.2 и чл.18 от Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация и чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, били извършвани промени в нивото и степента на месечната ѝ заплата и основното месечно възнаграждение. Със Заповед №8121К-3710/16.02.2021г., на основание чл.75, ал.1 от ЗДСл и във връзка с чл.26, т.2, б.А от Наредба за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация била повишена в ранг „****“, отдел „Говорители на структурата на МВР“ към Дирекция „Пресцентър и връзки с обществеността“ при МВР. Ищцата поддържа, че, тъй като съгласно чл. 181, ал.1 от ЗМВР на служителите на МВР се осигурявала храна или левовата ѝ равностойност, на посоченото основание ѝ се полагала такава в качеството ѝ на служител на МВР. Сочи, че такава не ѝ била предоставяна за минал период, предвид на което претендира от ответника левовата равностойност за неосигурена храна за период от три години назад, считано от датата на исковата молба. На първо място, съгласно разпоредбата на чл.181, ал.1 от ЗМВР за всички служители на МВР се полагала храна или левовата ѝ равностойност. Освен това, разпоредбата на чл.142, ал. 4 от ЗМВР, която регламентирала, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал.1, т. 2 се уреждал със ЗДСл, следвало да се тълкува във връзка със общата разпоредба на чл.1 от ЗМВР. При такова разбиране, общите разпоредби относно статута на държавния служител, регламентирани в ЗДСл, се прилагали по отношение на служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР само по въпроси, за които липсвало изрично специално правило в ЗМВР, а такова специално правило било това по чл. 181, ал.1 от ЗМВР относно осигуряването на храна на служителите на МВР. В действителност, Наредба № 8121з-773/01.07.2015год. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата ѝ равностойност на служителите на МВР визирала служителите по чл. 142, ал.1, т.1 и 3 от ЗМВР и по §86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР и не били посочени служителите по т.2, но законът не делегирал на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следвало да получават храна или парична равностойност, а единствено му възлагал с подзаконов нормативен акт да се определят условията и реда за предоставяне на сумите и доволствията по чл.181, ал. 1-3 от ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/. Липсвало законово основание, което да изключва изцяло държавните

служители със статут по чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР от приложното поле на този закон, а и това противоречало на основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл.141 от ЗМВР и би довело до дискриминационно отношение, поставящо държавните служители от системата на МВР в неравностойно положение спрямо другите категории служители. Предвид липсата на правна уредба за размера на левовата равностойност на непредоставена храна на служителите със статут по чл. 142 ал.1 т.2 от ЗМВР, за същия следвало по аналогия да се приложат правилата на съответните подзаконовни нормативни актове. Размерът и доволствията, които се дължали на всички служители на МВР, в това число и на служители със статут по чл. 142, ал.1, т.2 ЗМВР, се определяли ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи, поради което на основание чл.4 от Наредба № 8121з-773/01.07.2015г. във връзка с издадените заповеди на министъра на вътрешните работи за процесния период, ищцата счита, че ѝ се дължала ежемесечно легова равностойност за неосигурена храна в размер на 120 лева. Твърди, че до момента не ѝ била предоставена храна и не ѝ била изплатена нейната легова равностойност. Доколкото се касаело за неизпълнение на парично задължение и предвид разпоредбата на чл.86, ал.1 от ЗЗД, ответникът ѝ дължал и съответната лихва за забава върху неизплатените главници за периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г. в размер на 585.60 лева. Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да ѝ заплати сумата от 2880 лева, представляваща неизплатена легова равностойност на неосигурена храна за периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г., сумата от 585.60 лева, представляваща мораторна лихва върху неизплатената главница за периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси.

Ответникът оспорва исковете. Претендира разноси.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира предявения иск с правно основание чл.181, ал.1, предл.2 от ЗМВР за неоснователен по следните съображения:

По безспорен начин по делото се установи, че страните се намират в служебни правоотношения, като ищцата заема длъжността „****“ в ОД на МВР – Хасково, което правоотношение е възникнало въз основа на нормите на

чл.9 от ЗДСл. и § 69 от ПЗР на ЗИДЗМВР. Горното се установява от приетата като писмено доказателство Заповед № 8121К-790/02.02.2017г. От същата е видно, че на ищцата е била определена основна месечна заплата в размер на 1498 лева.

Със Заповед № 8121К-3344/17.03.2018г. на ищцата е определено основно месечно възнаграждение в размер на 1572 лева.

Поетапно в следващите години – 2019г., 2020г. и 2021г. работодателят е издавал заповеди, от които е видно, че основната месечна заплата на ищцата е била увеличавана. Установява се още, че в издаваните заповеди през процесния период – от 31.07.2018г. до 31.07.2020г., не са посочени отделните елементи, които образуват крайния размер на възнаграждението.

И тук е основният въпрос, който е и предмет на спора, а именно - в определения размер на основната месечна заплата на ищцата включен ли е бил елементът „храна“, на която имат право по смисъла на чл.181 от ЗМВР съответната категория служители, към която безспорно принадлежи ищцата, или изплащана ли е била нейната легова равностойност.

Съдът дава положителен отговор на този въпрос, като счита, че следва да намери приложение нормата на § 69, ал.6 от ПЗР на ЗИДЗМВР. Това е така, защото ищцата е назначена по служебно правоотношение в МВР на основание § 69, ал.1 от ПЗР на ЗИДЗМВР, който е в сила от 01.02.2017г. и което основание е посочено в Заповед № 8121К-790/02.02.2017г. Оттук следва и изводът, че правоотношението между страните следва да се подчинява на нормите на ЗДСл. А според разпоредбата на § 69, ал.6 от ПЗР на ЗИДЗМВР, при назначаване на служителите по ал.1 се определя индивидуална основна заплата, не по-ниска от определеното към датата на влизане в сила на този закон възнаграждение, определено по реда на ЗМВР и включващо заплата за длъжност, допълнително възнаграждение за прослужено време и за научна степен и леговата равностойност на храната по чл.181, ал.1 от ЗМВР. В този смисъл именно всички заповеди, издадени след влизане в сила на посочените изменения, не съдържат различни елементи на основната заплата, а е посочено възнаграждението като глобална сума. В тази насока е и заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице е констатирало, че в работната заплата за месец януари 2017г. са посочени няколко елемента, в т.ч. и за храна – 120 лева, но от 01.02.2017г.

основната заплата е посочена като обща сума, тъй като съгласно § 69, ал.6 от ПЗР на ЗИДЗМВР, всички допълнителни възнаграждения, в т.ч. и левовата равностойност на храната, се включват в определената индивидуална основна заплата.

Предвид всичко изложено, съдът намира предявения иск с правно основание чл.181, ал.1, предл.2 от ЗМВР за сумата в размер на 2880 лева за недоказан и неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. Доколкото искът по чл.86 от ЗЗД, предявен за сума в размер на 585.60 лева, има акцесорен характер и следва съдбата на главния иск, то той също подлежи на отхвърляне.

При този изход на делото, възниква правото на разноски за ответника, произтекли от платено възнаграждение за вещо лице в размер на 50 лева и възнаграждение за юрисконсулт в размер на 300 лева, или общо разноски в размер на 350 лева, които следва да му бъдат платени от ищцата.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н.К. Н-Н, ЕГН *****, от *****, против Областна дирекция на МВР – Хасково, със седалище и адрес на управление – гр.Хасково, бул.“България“ № 85, Булстат: 129009984, обективно съединени иски с правно основание чл.181, ал.1, предл.2 от ЗМВР за сумата в размер на 2880 лева, представляващи неизплатена легова равностойност за неосигурена храна за периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г. и с правно основание чл.86 от ЗЗД за сумата в размер на 585.60 лева – лихва за забава върху главницата за периода от 31.07.2018г. до 31.07.2020г., като – **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Н.К. Н-Н, ЕГН *****, от *****, да заплати на Областна дирекция на МВР – Хасково, със седалище и адрес на управление – гр.Хасково, бул.“България“ № 85, Булстат: 129009984, направените по делото разноски в размер на 350 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.А.